

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Amil Sijari?, Prognanik

Miljenko Jergović

U godini u koju smo, evo, upravo kliznuti navršit će se stotinu godina od rođenja pisca Amila Sijarića. Bijelopoljca, rođenog u selu Šipovice, Sandžaklije, koji je značajniji dio života proveo u Sarajevu. Bilo je to vrijeme prije ovoga vremena, kada to što je netko Sandžaklija ili što je Hercegovac u Sarajevu nije značilo ništa loše, a ni dobro, kao ni to što je netko Hrvat ili Srbin. Danas je drukčije, pa bi se moglo reći da je Amil Sijarić na vrijeme umro. Na vrijeme, u svakom pogledu, jer ga je smrt sustigla 6. prosinca 1989, u vidu jurešega automobila, dok je prelazio Ulicu Turakovića, blizu Centralnoga komiteta. Da je, ne daj Bože, duže uživao, svega bi se nagledao i ništa dobro ne bi vidio. Sve što se događalo nakon tog Amilovog decembra, bilo je daleko ispod razine njegove proze.

Bio je veliki pisac, iz kraja u kojem su se u naše vrijeme narađali veliki pisci. Ovi, u krugu koji bi se našinuo šestarom, promjera ne šireg od deset kilometara: Miodrag Bulatović, Amil Sijarić i Marko Vešović. Iako su jedno, od istoga svijeta i jezika, njih trojica nikada se neće našti u istoj antologiji, pa čak ni istoj nacionalnoj književnosti. To je njihova, a i naša zajednička nesreća.

U kancelariji direktora Doma kulture u Bijelom Polju, iznad direktorova radnog stola, prošle sam godine, došavši po putne troškove, gledao crno-bijelu fotografiju na kojoj su Bulatović i Sijarić. Mlađi pisac nešto govori starijem, a ovaj se lukavo smješka. Stariji je, bezbeli, Amil. Uvijek i u sva vremena Amil Sijarić je bio, i bit će, stariji pisac. Tako se on postavljao. Nema to veze s godinama rođenja, biologijom i genetikom.

Prvu njegovu knjigu pročitao sam na moru, u Maloj Dubi, kada sam imao dvanaest godina. Knjiga se zvala "Bihorci", izdanje one slavne džepne knjige sarajevske Svjetlosti, iz šezdeset i neke. Našao sam je u kredenci kuće u kojoj smo ljetovali. Druge knjige nije bilo, jedino ona. I tako sam pročitao "Bihorce".

Desetak godina kasnije pošet će mi se sviđati ta knjiga.

Iako nisam Sandžaklija, a ni Sarajeva, onog i onakvog kakvo bih ja mogao dijeliti s Amilom Sijarićem, već neko vrijeme nema, iako Amil nije Bosanac, pogotovo ne od one Bosne koja bi meni još nešto značila, iako više nema književnosti, ni knjige u kojoj bismo se skupa našli, ni škole u kojoj bih ga ja čitao za lekturu, ni mene koji bih išao u školu, ni lektire, iako smo se i on i ja zatekli na nišijoj zemlji, on kao duh, a ja kao živo stvorenje, Amil Sijarić je, među tolikim piscima mog jezika, jedan od onih koje i danas, možda baš danas, i pogotovo danas, osjećam najviše svojim.

Naprimjer, onu ?udesnu pri?u “Francuski pamuk”.

Ili pri?u “Hrt”.

Ili “Rašku zemlju Rasciju”.

Ili opet “Bihorce”...

Godinu prije smrti, ?amil Sijari? je, u izdanju beogradskoga BIGZ-a, objavio svoju prvu i jedinu knjigu pjesama, jednostavno i pretenciozno je nazivaju?i “Lirika”. Usuditi se zbirku pjesama tako nazvati, otprilike je jednako hrabro kao do?i u kazalište, na premijeru Hamleta, u sve?anom odijelu i bosonog.

Pa još on, sav od pri?e i sav epski, da knjigu tako nazove.

Sve do rata, to ?e mi biti najdraža ?amilova knjiga, svim njegovim prozama usprkos. A onda ?u u ratu ostati bez nje. Gdje je nestala, jesam li je kome posudio, je li mi je netko ukrao, pa mu je poslužila za potpalu, ili je “Lirika” ?amila Sijari?a iz moga stana i svijeta nestala onako kako u ratu sve nestaje, po zlu i po nevolji kojoj se ne zna pravi razlog i porijeklo, ne znam, ali knjige više nije bilo.

Poslije sam “Liriku” tražio po sarajevskim i beogradskim antikvarijatima. U Zagrebu je nisam tražio, u Zagrebu se za ?amila – kao ni za išta ?amilovo – nikako ne zna.

I naravno, nisam je našao, kao što se obi?no ne nalaze knjige po koje se odlazi u antikvarijate.

Na kraju sam je prestao tražiti, a njegove sam pjesme nanovo ?itao samo po sje?aju, iz svoje glave i u snovima. Tako je bolje. Sve knjige su bolje kada se tako ?itaju, ali ih prethodno treba na živo pro?itati po više puta, jer onoga što se nije pro?italo ni ne može biti u sje?anju.

I onda sam u nekoj svojoj staroj bilježnici našao, svojom rukom prepisanu, jednu pjesmu ?amila Sijari?a koje se nisam sje?ao. Sad kad je ?itam, poznata mi je. Znam da je ?amilova, jer je to ritam njegove re?enice. Znam i po tome što je to njegov na?in sklapanja fabule u pjesmi. Na kraju, znam i po tome što je pjesma genijalna, evo je onakve kakva je u bilježnicu bila prepisana. Ako ima kakvih grešaka u odnosu na original, neka mi bude oprosteno. Pjesma nema naslova.

Do?e naš ratnik iz rata u Gr?koj

i donese gr?ku tepsiju i po tijelu

Rane

Žene mu rekoše da mu tepsija

iz Gr?ke ne valja, jer je plitka

Mi mu rekosmo da mu ni rane

iz Gr?ke ne valjaju, jer su plitke

Rekosmo mu:

Mi bismo ti kod kuće zadali dublje

Rane.

Po datumima u bilježnici bit će da sam ovu pjesmu prepisao iste godine kada je knjiga i objavljena: 1988. Šta mi je bilo da je prepisujem, ne znam. Možda sam je, kao mlad pisac, prepisivao od ushita i fascinacije, misleći da ću jednaku takvu sam napisati, ukoliko ću amilovu prepisem. Ili me nešto drugo navelo da je prepisujem, ne znam.

Ali ono što znam jest da mi tada pjesma nikako nije mogla značiti ono što mi danas znači.

I znam da je ćamil Sijarić ovo vrijeme, koje je došlo poslije našega vremena, umio opisati i prije nego što se ono dogodilo. Ili je svugdje i u svakom vremenu tako, nakon što odeš u Grčku. Kao ratnik, ili samo onako.

Ako se nakon duga izbivanja vraća, ćovjek se uvijek vraća iz progonstva. A takav je povratak samo novo progonstvo.

Ali pustimo sad to.

Jednostavna je ovo, velika, u ritmu rečenice kao u ritmu savršenog soneta, udešena pjesma. U njoj se ćuje živi glas velikoga pripovjedaća, a ćuje se i glas njegova rodnog kraja. Od svih živih ljudi koje znam, najbolje bi je mogao izgovoriti Marko Vešović.

Miljenko Jergović 01. 01. 2013.

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.